

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 469. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036555579568/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

schwerinske Herremænd grebe lystige til deres Bægere og drak den forvovne Grevs Skaal; men Hertug Adolph stødte Bægeret fra sig med Uvillie. »Husk paa Keiser Otto og Bisp Valdemar af Slesvig, Grev Henrik! – sagde han alvorlig – og foragt ikke den mægtige Haand, som dog kan løse og binde os Alle, om vi saa vare Konger og Keisere.»

»Jeg kan selv binde og løse Konger og Fyrster – svarede Grev Henrik – det har jeg viist Paven og hele Verden.»

»Ja vel, Grev Henrik! – sagde Hertugen – deres Hænder og Fødder kan I binde, og ikke blot naar de sove og ere berusede, men ogsaa i aaben ærlig Feide, det har I viist med den tapre Grev Albert; men Kongers og Fyrsters Sjæle» – –

»Ogsaa dem kan jeg binde – svarede Grev Henrik og løe – kan I nægte, at jeg har bundet Kong Valdemars stolte hevnjættige Sjæl, og at han nu maa fryse til sin Dødsdag i afdægtig Harm? see om han nu tør løfte en Haand mod mig eller mod Eder, skjøndt han sidder fri paa sin Throne!»

»Vel, Greve! I har bundet den største og stolteste Heltesjæl, jeg kjender – sagde Hertugen med et ædelt Udtryk i det alvorlige Ansigt – jeg maa hade ham til Døden, det er sandt; men jeg har dog altid æret hans Sjælsstyrke; jeg beundrer ham endnu i hans Ydmygelse og Selvbekjendelse, som jeg beundrede ham i eders Lænker. Det Samvitighedensbaand, hvormed I bandt hans Villie, det bryder han visselig ikke egenmægtig; men det undrer mig kun, at I er saa vis derpaa, Grev Henrik!»

»Hvi saa? jeg kjender ham jo ligesaa godt som I, ædle Hertug!»

»Men I var jo selv engang i en lignende Stilling – svarede Hertugen, og hans Mine var ikke fri for et flygrigt Spor af Ringeagt – dengang tog I dog ikke selv i Betænkning paa eget Ansvar at løse Jer fra en tvungen Eed, som en klog Statsmand.»

Grev Henriks Kinder blussede, og et bittert Svar svævede ham paa Læben; men han tilbageholdt det. »Vi kom fra hvad vi talte om», sagde han i ligegyldig Tone og greb til sit Bæger.

»Det var om den hellige Fader – vedblev Hertugen rolig – og om hvorvidt han i Gjærningen var mægtigere, end den verdslige Fyrste, som bandt den stolteste Kongesjæl med en Eed. See, det vil jeg dog sige Eder, Grev Henrik! deri er den hellige Fader dog mægtigere, end I og vi alle, at han kan løse med et eneste Ord hvad I behøvede

Kongers og Fyrsters Segl, dyrebare Reliquier og hellige Bøger til derhos en stor Fjendes Ærlighed og ridderlige Aand for at binde.»

Grev Henrik biegnede. «Siden I er bleven Hertug i Nordalbingen – svarede han heftig – skulde man fast troe, at I erkjendte Jer for Kongen af Danmarks Vasal. I skulde dog erindre hvem I har at takke for Hertugkronen og ikke ringeagte den Haand, som kuede eders Faders Dødsfjende.»

«Min Hensigt var ikke at fornærme Eder, kjække Bundsforvandre! – svarede den rolige Hertug – jeg misbilliger kam, at I ikke kan erkjende Storheden hos vor fælles Fjende, og at I af verdslige og vinde-syge Grunde ikke vil agte paa hvad vor og Christenhedens hellige Fader paa Retfærdighedens og Menneskelighedens Vegne formaner Eder til og befaler Eder.»

«Derfor skal jeg selv være ansvarlig baade i denne og den tilkom-mende Verden – sagde Grev Henrik ligegyldigt og tømte sit Bæger – med saa from en Herte som Eder vil jeg ikke røstes om Samvittig-hedssager. Hver har sin Samvittighed, som I veed, og jeg har min. Jeg tænker endnu at opleve den Dag – tilføiede han med bitter Skjæmt og vendte sig til de Andre – da den fromme Hertug Adolph med Kler-kekappe og ærværdig Tonsur omvender os Alle i Skriftestolen.»

Alle Ridderne smilede; men Hertug Adolph svarede med samme Rolighed som før: «Den Tid kan vel komme, mine Herrer! da jeg vil foretrække Dortærskelen til Herrens Huus for Højsædet i Fyrsteslot-tet; men jeg tvivler paa, at jeg forleder nogen af disse gode Herrer til sig Daarlighed.»

Nu aabnedes Døren hastig og den uvenlige Samtale blev pludselig afbrudt, idet en støvet Ridder traadte ind og rakte Grev Henrik et Brevskab. «Et Ulykkesbud, ædle Herrer! – sagde han forpustet – Kongen af Danmark er løst fra sin Eed!»

Grev Henrik foer op som et rasende Menneske. «Løst fra sin Eed – raabte han – Død og Ulykke! saa er det ikke Tid at sidde her.»

Alle føre op, undtagen Hertug Adolph, som blev siddende rolig i samme Stilling som før og tømte sit Bæger. Grev Henrik gennem-lob Brevet og kastede det, fraadende af Harme, paa Gulvet. «Han staaer alt i Spidsen for en Flæe – raabte han – Fordømt! han rykker mod Ditmarsken. Hører I, Hertug Adolph! det gjælder Eder og Nordalbingen først.»